

El conte. Premis Càlam

Contes guanyadors i finalistes de l'edició d'enguany d'aquests premis organitzats per l'Àrea de Cultura, Festes i Joventut de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí.

Els petits exploradors

Berta Vilà i Colomer (1r premi categoria juvenil)

Un dia, en Pau, en Pol i la Mariona s'avorrien molt a casa i no sabien què fer. Van decidir anar al bosc del costat a fer de petits exploradors. Van quedar que el dissabte al matí la Mariona aniria a buscar en Pau i després en Pol. Quan van ser al bosc, van anar al seu antic refugi, aquell que havien fet quan eren molt petits amb els seus pares. El refugi estava una mica brut perquè feia temps que no hi anaven, per això el van netejar una miqueta i també hi van portar algunes coses per jugar. En aquell refugi, encara hi havia el bagul de les disfresses i van decidir que, per ser uns petits exploradors, calia anar vestits com si ho fossin de debò. Així que es van posar un barret d'exploradors i uns prismàtics penjats al coll. Bé, doncs, com que ja estaven preparats per anar a explorar, van començar a caminar i caminar i no trobaven res, però quan ja volien tornar al refugi, de sobte,

van trobar una cosa penjada en un arbre. Era un mapa del tresor i es van emocionar. Es van posar a buscar, van trobar la primera pista en què deia que si volien trobar la següent, s'havien de mullar. Ells ho van fer, van travessar el riu i van trobar una altra pista. Aquesta els deia que només els en faltava una i que per trobar-la havien de passar pel bosc i anar a parar a l'arbre més gros, i així ho van fer. Quan estaven molt cansats i afamats, van trobar l'última pista, que els deia que anessin cap a la part més plana del bosc, i ells hi van anar. Pel camí anaven rumiant qui els havia preparat això i què es trobarien quan hi arribessin. En arribar, van veure les taules parades i com que tenien tanta gana, van començar a menjar, sense adonar-se'n que al darrere hi havia els seus pares, que ho havien preparat tot. S'ho van passar d'allò més bé!

Una vida inesperada

Maria Oliver i Casademont (finalista categoria juvenil)

La família Prats Quintana es guanya molt bé la vida. La mare, la Martina Quintana, treballa de dissenyadora de roba; el pare, en Jordi Prats, en canvi, és director d'un banc i l'única filla que tenen, la Júlia, és una nena de tretze anys que té tot allò que vol.

El vuit d'abril, al pare li ofereixen una molt bona oferta de feina, ser el director de tres bancs molt importants de Bèlgica. Tota la família està molt contenta per la notícia i decideixen marxar en tres dies per adaptar-se ràpidament a la ciutat.

Així doncs, la família Prats Quintana, l'onze d'abril, agafa el vol que els portarà a Bèlgica, però a mig vol, quan sembla que tot ha d'anar bé, l'avió comença a tenir petits problemes tècnics, que provoquen que l'avió s'estavelli enmig de la muntanya.

Totes les notícies informen que no hi ha hagut cap supervivent, però el que no saben és que sí que n'hi ha hagut, tan sols una, la Júlia Prats. De manera que ha de començar una nova vida enmig de la natura.

Al cap de vint anys, uns escaladors americans la descobreixen i decideixen acompanyar-la a la ciutat perquè torni a viure tal com havia viscut abans de l'accident.

La Júlia, gràcies a explicar la seva història a diferents mitjans de comunicació, es fa molt famosa, i és gràcies a això que es compra una gran casa a Bèlgica.

Al cap de mig any, la Júlia no s'hi acaba d'adaptar, no hi acaba d'estar còmoda i decideix tornar a viure enmig de la natura, tal com havia fet els últims vint anys.

L'últim poema

Gil Puig i Surroca (1r premi categoria juvenil B)

Anant cap a la platja, vaig veure el camp, i vaig tornar a recordar, com sempre que passava per allà, *Vinyes verdes vora el mar*, poema que em deixà una petja molt difícil d'esborrar. Un cop als peus del mar, sempre amb Segarra al cap, vaig fer cap a la cova, amb pas tranquil, tot i que qualsevol altre hi hauria anat inquiet. Vaig trobar la barca tal com anys enrere l'havíem deixat. Què havia de sospitar jo llavors, quan no era més que un marrec, innocent i tocat per l'amor? Ara sóc vell i ja ho veig, però quantes vegades no em pregunto que si hagués seguit tot com cal segurament ara pensaria igual? Però els fets varen anar així, i gràcies a Déu que em vaig adonar de l'engany que tu tramaves. Enyorant-me del passat muntava la vela, i del passat enyorant em feia al mar. Mirava la Terra, on tantes coses bones m'havien passat. El mar, tot i que bonic, havia estat el desgraciat escenari de totes les meves tragèdies. Però a partir d'ara, el patir s'acabaria. Ni el mar i el meu amor traïdor no es delirien de cap més dels meus planys. És curiós, però és quan veus la fi que ho entens tot i quan estàs més calmat. Em vaig lloar la pedra al coll, pensant en l'audàcia del destí, car el qui m'havia vist néixer m'havia de veure morir.

El cel blau d'aiguamarina

Elisabet Pareta i Vilamitjana (finalista categoria juvenil B)

No has tingut mai la sensació que ets feliç, molt feliç i que et vols quedar en aquell moment molt de temps? És una llàstima que els instants tan màgics i bonics durin tan poc. El temps passa, se'n va sense avisar-te. Quan te n'adones, t'has deixat pel camí els molts somriures que podies compartir amb una persona, però no pots tornar enrere, has d'aprendre a conformar-te recordant els que vas viure.

Capturar els moments del present és molt difícil, per això avui he decidit posar paraules a aquells sentiments que vull que perdurin més enllà del que el meu cos recordi. Necessito escriure allò que voldria que quedés de tu, en mi.

Vull sentir-me sempre lliure, amb ales, en aquella cala platejada. Amb tu, i només amb tu. Quin sentit tindria si no? Tornar a encendre el foc que vibra,

llegir el mateix llibre antic, saber que no tenim enemics. Et recordes quan miràvem les estrelles? Un vent fresc ens feia estimar aquell moment. Que no s'acabi, que no s'acabi mai, em continuo repetint dins meu.

El color del mar tenyeix el record d'aquells instants, i el record és l'únic de tu que guardo en mi. Però jo sé que el mar té milions de blaus diferents, un blau per cada vivència, un blau per cada benvinguda, un blau per cada pèrdua.

Encara que ja hagi marxat per sempre, el teu blau quedarà enmig de tots els altres, el teu blau transparent, com un amor d'aiguamarina.

Caramels Delícies

Carme Dolç i Peidro (1r premi categoria adults)

La senyora Delícies passeja pel carrer Major del poble, s'atura a la fleca i compra un tros d'aquella coca ensucrada de l'aparador. I ofereix al forner, gras i rialler, un dolç casolà, extret amb cura de la seva negra bossa de mà. Du sabates de pell i mitgetes de color moca, que l'abracen per sobre del tou d'unes cames amb ja mala circulació, diu el cardiòleg, però encara prou fortes, insisteix el traumatòleg.

La senyora Delícies enfila la rambla i s'asseu en aquell banc de la placeta, el de la catifa de la clofolles de pipa, aquell enlardissat encara amb secrets adolescents de vespres passats. Veu el venedor dels cecs, esprimatxat i atent: "Aquesta vegada segur que tindrè sort", pensa la senyora Delícies mentre s'aixeca fent espetegar els genolls. Desa el número prometedor i convida el venedor a una de les l·laminadures artesanes que amaga a la negra bossa de mà.

La senyora Delícies arriba al seu destí i la llibretera, experta en psicologia després de tants anys despatxant, la veu a venir, la retrata radiogràficament i li aconsella un llibre de relats breus per fer passar les hores de les seves vacances d'hivern. Agraïda, la senyora Delícies obre la negríssima bossa de mà i en treu la capseta de caramels casolans: "Prengui'n només un, que són una mica forts", adverteix.

Aquell vespre, a l'habitació de l'hotel, la senyora Delícies regira la negra, negríssima bossa de mà, d'una pell tan tibant com la del seu rostre quan tenia vint-i-cinc anys i es feia dir Deli, mossega la coca, fulleja el llibre, mira el número capicua i somriu, feliç d'haver repartit tres cendres caramel·litzades més del seu difunt viatger marit entre els habitants d'un poble tan acollidor.

Irrealitat

Àurea Farsach i Colubret (finalista categoria adults)

Nit de lluna reflectint-se al mar en calma. L'oreig em porta sentors de xeringuilla i llessamí. Pau. Silenci remorós d'onades... Un punt d'inquietud em burxa. Por de la solitud?

De sobte, el mar s'engresca i el cor se m'esvalota, inquieta la meva pau i es confon amb el panteix de les onades que vénen i van, sempre amb la mateixa cadència...

El perfum de flors i de mar és massa intens i a poc a poc m'abalteix. Condormida, m'adono d'una barca que s'acosta a la platja. Les veus enrogallades dels pescadors trenquen la quietud. Peus nus salten a la sorra i recullen els estris de pescar.

Espectadora intrusa de l'escena, no goso moure'm fins que marxen tot d'una rere l'altre, i les seves veus es van perdent a la llunyania. Torno a quedar sola fruit del bell paisatge. Blau nit i plata a la llum de la lluna. Un nou sotrac em commou, la barca, fosca, a contraclaror, sembla un estrany monstre que em vigila. Els fanals de bord brillen com ulls feréstecs! Silent, tement desvetllar-lo, fujo d'allà, enduent-me una esgarripança i pesarosa de perdre aquell espectacle.

Potser no ha estat real, en dubto. Era massa intens. Em giro i el paisatge increïble continua essent-hi. No m'he enganyat. La imatge era real i em vull quedar a viure aquest moment irrepertible, sense por de l'oreig humit ni de la foscor. La lluna l'il·lumina prou bé. Per una vegada a la vida, fent cas al meu instint, he encertat el lloc i el moment.

Que la felicitat no existeix? Doncs jo l'he trobada. Em quedo aquí. Tinc tot el que necessito: quietud, bellesa, pau interior. Tot plegat es transforma lentament en una subtil melodia que m'envolta. O potser era música tot plegat.

El Rei Tot Sol

Sílvia Llenas i Elias (finalista categoria adults per a infants)

Gris, gras, gros i una mica ruc era el Rei Tot Sol. Aquell qui no mirava més avall del seu nas i es llevava cada dia amb els núvols avorrits de la tardor.

Li agradava esmorzar al llit i prendre sopa amb embut. Però... ai de qui li servia els croissants secs o la sopa massa calenta! Llavors llamps i trons esgarriaven el més valent dels soldats.

Governava un país ensopit i silenciós on mai no sortia el sol. Hi havia qui pensava que els seus habitants eren callats i vergonyosos. Res més lluny de la realitat.

Voleu saber què va passar? Doncs que un dia trist i fosc com qualsevol altre, quan després d'una intensa pluja el terra era molt relliscós, el Rei Tot Sol sortia de palau amb la seva bicicleta grisa i grossa però lluent. Va passar per una bassa i ....patatxup! Va caure i es va pelar el nas. Tothom que passava per allà va mirar cap a una altra banda per amagar el somriure que se'ls escapava per sota el nas i ell, que se'n va adonar, va quedar-se ben estranyat.

Què feien tota aquella gent que ell no havia fet mai? Reien? Allò el va deixar tan preocupat que va buscar algú que n'hi ensenyés. Va contractar un pallasso, un mag i un gos, però continuava igual de morrut.

Fins que un dia va visitar la fàbrica. Entrant a la sala de màquines, els operaris estaven callats i no gosaven mirar-se'l. Només de sentia el bip, pof, zum dels motors i al Rei, sense voler, se li varen començaren a moure els peus. Els treballadors, sorpresos veient que ballava, varen posar-se a riure, cantar i saltar. I fou així com el Rei Tot Sol va deixar de ser, potser, una mica ruc.